

КЕЙТИ БЪРЧЪЛ

Превог от английски Ирина Денева-Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Романът е публикуван за първи път през 2015 година във Великобритания от Egmont UK, Limited, The Yellow Building, 1 Nicholas Road, London, W11 4AN

Copyright © 2015 Katy Birchall

All rights reserved

The Author has asserted his moral rights

Превод Ирина Денева – Слав

Редактор Петя Дочева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2015
ISBN 978-954-27-1509-2

На мама, татко, Робърт и Чарлс

Погналия Джозуи Греъм.

Добре се, наистина беше лошо, да, обаче не беше нарочно и вината не беше изцяло моя. Всички мислят, че е било нарочно. Мислят, че госпожа Гинуел е герой.

Ако питате мен, госпожа Гинуел само влоши нещата. С малко вода всичко щеше да се оправи за нула време. В крайна сметка пострадаха само краищата на косата ѝ, така че употребата на пожарогасителя внесе ненужна грама. Така се, генят на Джозуи и без това беше вече провален, предвид че я погналия и така нататък, а в следващия момент се оказа покрита от глава до пети с онова бяло пенесто нещо, което изглежда много подходящо за игра, но май не е. (Мисля си, че Джозуи изглеждаше повече стъписана (и сякаш я сърбеше), отколкото развеселена.)

И аз самата бях леко смаяна. Никога не бях палила никого досега, така че цялата история ми гоиде малко неочаквано. Най-близкото го погналвачество действие, което някога съм извършвала, беше, кога-

то бях малка и сложих портфейла на баща си върху цепеницата в камината, за да видя какво ще стане. Така се, кой би си оставил портфейла в стая с едва проходило гете? Не и баща ми, не и втори път, със сигурност. Обаче все още ми се струва, че ме гледа подозрително, когато вечер захладнее.

А да, и онзи път, когато почти изгорих кабинета му. Но са само тези ДВА случая.

И знаете ли какво? Джоузи също бе отчасти виновна за случката. Защото наистина а) не биваше да се погпира толкова близо до бунзеновата горелка и б) да се пръска с толкова много лак за коса, когато е на училище.

Завижгам ù, защото нямам нито времето, нито уменията да ползвам лак за коса. Сутрин, когато баща ми най-сетне успее да изгърпа завивката от вкопчените ми в нея ръце, имам най-много десет минути да се приготвя за тръгване.

Така или иначе, баща ми никога не би ми купил лак за коса. Толкова е старомоден, особено когато става дума за четиринайсет годишната му гъщера. Помня как веднъж в аптеката го попитах дали ще ми купи очна линия. Той прихна и ме изкъшка да взема „Фервекс“. Смятам това за МНОГО лицемерно, понеже някои от жените, с които излиза, са с ДЕБЕЛА очна линия. Как би се почувствал, ако, когато ми представи някоя от тях, аз избухна в смях и ù предложи чаша с топло парацетамолово лекарство с вкус на лимон?

Хм... Може да използвам този номер за най-грозните му приятелки, когато реши да ги води въщи.

Разтрепераната госпожа Гинуел определено не се смееше, докато ме влачеше към кабинета на госпожица Дюк, без да спира да си мърмори нещо неясно за пожар в класната стая и пиромански наклонности.

– Извинете, госпожо Гинуел, не ви разбрах. Какво казахте? – попита госпожица Дюк, надигнала се от стола с разтревожено изражение.

Госпожица Дюк много подхожда на кабинета си. Коеето звучи странно, когато го кажа така, но наистина си отиват. Тя също е нова в това училище. И двете започнахме тук през септември, макар че, много ясно, тя е госта по-напред от мен, понеже е директорка и т.н. Аз започнах десети клас тук. Общо взето, мисля си, че от нас двете досега тя прави по-добро впечатление. Това не е особено приятна мисъл, като се има предвид, че наказва със задръжане след часовете и кара хората да събират боклука, който хвърлят зад навеса за колелета.

Така че, макар да е тук само от един срок и аз да не съм сигурна как е изглеждал кабинетът преди това, сега определено си подхождат. Например много е подредено. Госпожица Дюк се облича и се гържи много официално. Прилича повече на някоя от онези бизнесдами, които непрекъснато говорят по хендсфрито, докато чакат метрото и гжафкат

разни неща като „Това просто не е достатъчно приемливо, Джефри,“ отколкото на директорка на гимназия.

Харесва ми обаче как ѝ стои костюмът с панталон. Мисля си, че ако някога започна работа, която изисква да ходя в офис, ще искам да нося костюми с панталон и да изглеждам авторитетно като госпожица Дюк. А тъмната ѝ коса е винаги съвсем пригладена и гримът ѝ никога не се размазва. Много е страшна.

Става двойно по-страшна, когато човек преди малко е погналил косата на съученичка.

– Часът по химия... Ана... Ана погнали... коса... погнали Джоузи Грeйм! – изплю най-сетне госпожа Гинуел.

Госпожа Гинуел нито е авторитетна, нито страховита. Малко ми напомня на папагал. Ама не готин папагал, който седи на рамото на също толкова готин пират, а такъв, нервък, гето само пърха около лицето ти, кряка и от време на време те перва с крило по лицето.

– Джоузи добре ли е? – попита разтревожена госпожица Дюк.

Госпожа Гинуел кимна и накъррената ѝ ягоговоруса коса се развя покрай запотеното ѝ чело.

– Добре е. Само че косата ѝ е опърлена и цялата е покрита с пяна.

– Разбирам – отвърна госпожица Дюк и, честна гума, видях я как се подсмихна доволно за секунда.

Усмивката, ако наистина я бе имало, изчезна веднага, щом тя улови погледа ми.

– И никоѝ друг не е пострагал?

– Не – поклати глава госпожа Гинуел.

– Е, в такъв случай, Ана, седни тук, а ти, Джини, защо не отскочиш до учителската стая да помолиш някого да ти довърши часа, а ти да изпиеш чаша чай?

Госпожа Гинуел кимна и бавно отпусна хватката си върху рамото ми. Изглежда ме многозначително, сякаш в следващия момент щях да извадя огнехвъргачка от шкафчето си и да изпепеля училището. Което е абсолютно безумна мисъл от нейна страна, понеже миналия срок написах страхотно есе за пинавините. Никоѝ, който е в състояние да вложи толкова усилия и емоционална зрялост в есе за пинавини за първия срок на десети клас, не би си прекарвал свободното време в плановете как да унищожат училището.

Седнах бавно в кожения стол срещу госпожица Дюк, която се намести в собствения си директорски стол от другата страна на бюрото. Тежката гървена врата се затвори шумно след госпожа Гинуел, която не спря да ме гледа вторачено, докато излезе; последва секунда мълчание, докато госпожица Дюк погреди формулярите, които попълваше, преди да я прекъснем.

– Е, защо не ми обясниш какво точно се случи?

Поех си дълбоко въздух и ѝ разказах как сме имали час по химия и как с Джоузи сме били сложени заедно за експеримента – нещо, което, между другото, не

зарадва нито мен, нито нея. Това обаче не го казах на госпожица Дюк.

Сметнах, че тя ще се досети защо комбинацията е била злощастна. Джоузи е от най-харесваните момичета във Випуска. Тя е най-гобратата приятелка на Нейно Величество Софи Паркър. И двете непрекъснато се мотаят с най-харесваните момчета, като например Брендън Дрейкър и Джеймс Тингейл. Джоузи си прекарва уикендите в купонясване, а на училище игра с изобилен грим и с идеално направена прическа.

Аз прекарвам почивните дни в четене на комикси, гледане на „От местопрестъплението“ с баща ми и в оплакване от живота на жълтия ми лабрадор на име Куче – единственото същество на този свят, което ме слуша. При това ме слуша само когато гържа парче бекон в ръка.

Та пропуснах онази част от историята, когато Джоузи погледна нещастно към Брендън, с когото очевидно се надяваше да я сложат, и гоиде да седне до мен с дълбока въздишка и без да каже „Здрасти“. Даже не ме погледна, когато попитах „Как е, партньоре,“ в храбър опит да разведрия атмосферата.

Нямам представа защо точно това реших да ѝ кажа.

Тя нямаше никакво намерение да участва в експеримента, така че аз просто започнах без нея. Всъщност госпожа Гинуел още не беше обяснила как да използваме бунзеновата горелка, защото остана-

лите още си обличаха престилките и си слагаха защитните очила. Обаче някоу прекалено много се ба-веха, та Джоузи подпря глава на ръката си и започна да мята погледи към Брендън, да се смее на онова, което ѝ разказваше, и да отмята коса граматично.

Предполагам, че тук някъде цялата работа стана по моя вина. Трябваше да изчакам, докато ни кажат да пуснем горелките, но вместо това аз направо пуснах нашата. Тук следва да се имат предвид няколко много важни неща:

1. Не можех да знам, че горелката е в позиция на най-висок пламък.

2. Не можех да знам, че в момента, в който я пусна, Джоузи ще отметне натежалите си от лак коси точно в тази посока.

3. Не можех да знам, че косата ѝ е толкова леснозапалима.

4. Не можех да знам, че ще скочи и ще побегне, нагала писъци, вместо да остане на мястото си, така че опитът ми да я поля с вода стана излишно труден, а освен това нямам добър мерник, така че накрая полях себе си.

5. Не очаквах, че госпожа Гинуел ще използва толкова много пяна, та Джоузи да заприлича на пугел.

6. Трябва да се отбележи също така, че никога до момента не съм имала проблеми с

поведението в училище.

7. С изключение на онзи случай, когато бях на шест и Бен Метън изяде чипса ми, а аз го заключих в шкафа с канцеларските материали.

8. Целият инцидент с пожара всъщност много ме разстрои, защото наистина не го направих нарочно, а сега се чувствам ужасно и си мисля как никои няма да иска да ми е приятел – точно като в предишното ми училище.

На този етап заплаках.

Госпожица Дюк, която го момента ме гледаше смаяна, ми подаде кърпичка.

– Е, звучи ми като неволна злополука... – започна тя.

– Разбира се, че беше неволна! – прекъснах я с хлипане аз. – Никога не бих направила такова нещо нарочно!

На вратата се почука и аз се обърнах в стола, за да видя кой е. Училищната сестра подаде глава през вратата. Госпожица Дюк я подкани да влезе и тя го припика безгрижно.

– Искях само да ви информирам, госпожице Дюк, и теб, Ана, че с Джоузи всичко е наред. Косата ѝ е поопърлена по краищата и ще трябва да се подстриже, но с изключение на това ѝ няма нищо.

– Сигурно ме мрази – заявих мрачно, вторачена

Във Влажната, смачкана кърпичка в ръката си.

– Сигурна съм, че не е така. Ще ѝ мине – рече сестрата весело. – Косата ѝ и без това беше толкова гълга и рошава, че подстрижката ще ѝ гоїде добре.

– Хм, благодаря ти, Триша – каза госпожица Дюк многозначително. Сестрата сви рамене Все така безгрижно и излезе.

– Ето, виждаш ли, и това е нещо – обяви госпожица Дюк. – Ясно е, че е било злополука, но злополука, която би могла да има и госта по-сериозни последиствия. Извади късмет, Ана.

Кимнах тъжно.

– Надявам се, че отсега нататък няма да започваш експериментите, преди да си изслушала инструкциите на учителката.

– Никога няма да направя груг експеримент в живота си.

– Надявам се на обратното. Химията е интересен предмет и си мисля, че днес ти получи ценен урок по въпроса за безопасността – тя ме погледна строго. – Така, добре. Изяснихме, че случката не е била планирана, но трябва да ти наложа наказание – ще оставащ след часовете на занималня до края на срока, за да обмислиш добре колко е важно да внимаваме. Започваш от утре, а тъй като последният час свършва след около десет минути, можеш да се върнеш в кабинета по химия, да си вземеш нещата и да се прибираш.

– Предпочитам да не се връщам, честно казано.

– Нищо ли не ти трябва оттам?

– Там са само несесерът ми и няколко учебника. Сигурно останалите вече са ги метнали в кофата за боклук.

– Убедена съм, че грешиш – усмихна се тънко госпожица Дюк. – Всички знаят, че не си го направила нарочно и нищо сериозно не е станало. До утре ще го забравят.

Тревожно е колко заблудени могат да бъдат възрастните понякога.

Когато баща ми се разтревожи, Вежгите му страшно ме разсейват.

Така че, в случая беше *наистина много разтревожен* от положението. Накара ме да седна да си говорим и т.н. С него рядко си говорим сегнали специално за целта. И двамата се чувстваме много неловко.

Единствените гва пъти досега, в които се е налагало да „седнем да си поговорим“, бяха веднъж, когато му направих профил в сайт за запознанства, понеже не ми харесваше тогавашното му гадже, и той започна да получава разни погозрителни съобщения, от които тя се разплакваше, и друг път, когато го замерих със свински паї по главата, защото беше гал енциклопедията ми за комиксите на Марвел в книжарница за книги втора ръка, а като ми го събщи, гържах свински паї.

По-късно Куче изяде пая – почистен и поставен в чиния, защото нито аз, нито баща ми го гържахме пог око, докато „сегахме да си поговорим“. Това съвсем влоши положението, защото а) баща ми, оказа се,

чакал с нетърпение да изяде пая и б) Куче реши да навре победата си в лицето на баща ми още веднъж, като повърна пая върху маратонките му.

Не разбрах защо татко се ядоса чак толкова. Единствената причина, поради която си купува маратонки, е да ги остави до вратата, опитвайки се да накара жените, с които излиза, да си мислят, че поддържа форма с фитнес.

Както и да е, и в двата предишни случая, когато „сядахме да си поговорим“, той напълно губеше контрол над веждите си; и сега, като ме накара да седна, за да обсъдим случката с пожара и веждите му се разскачаха неконтролируемо, ми стана ясно, че изживява един от онези моменти, в които се чути гали наистина съм наред.

Сякаш аз не си задавам същия въпрос всеки божи ден.

И честно, наистина се опитах да се концентрирам върху това, което ми говореше, обаче веждите му се мятаха във всички посоки. Наистина е невероятно колко са гъвкави.

За жалост, не съм наследила този впечатляващ негов талант.

– Слушаш ли ме изобщо?

– Разбира се! – излъгах и се заставах да раздвижа лицето си, тъй като се бях сковала от съсредоточаване в сложния танц на веждите му. Разсеяно потупах Куче, който лежеше до мен с надеждата да получи лакомство заради саможертвата си да при-

съства на сеанс с Бащината инквизиция.

Татко присви Вежди.

– Анастасия – повика ме, като се навее напред и стисна ръцете си една в друга, вероятно да се покаже изпълнен с разбиране.

– Никълъс.

Тази игра на Толкова Сериозно Говоря, Че Ще Се Обръщам Към Теб на Цяло Име, и аз я знам.

Татко си пое дълбоко въздух.

– Осъзнавам, че смяната на училището е сериозна промяна, особено за тийнейджър. Не съм ти ягосан, знам, че е било злополука. Но ако искаш да, да знам, да *обсъдим* нещо?

– Какво например?

– Знам ли. Някакви тийнейджърски неща?

О, господи. На бас, че искаше да си говорим за чувства. Колко амбициозно. Нямах никакво намерение да говоря за това с баща си. Достатъчно срам бях, докато разкажа на двамата си нови и единствени приятели, Дъжес и Дани, за няколкото последни пъти, когато съм успяла да засрамя и себе си, и (заради приятелството ни) тях. Жив късмет би било да успея да ги задържа като приятели, предвид подобни събития. Както и да е, нямаше начин да тръгна да спогледам с баща си.

– Какви тийнейджърски неща?

– Не знам! – Веждите му рипнаха бясно към тавана. – Как да се научиш да се гържиш отговорно например.

– Не се хаби. И без това няма да те слушам.

Той присви очи.

– Ти изобщо разбираш ли колко е сериозно положението?

– Да, разбирам. Подпалих косата на съученичка. Това беше опасно и срамно. Никога повече няма да го косна бунзенова горелка без наблюдение. Цялото училище ще ме намрази. Ще стана още по-загръстена, отколкото бях досега. Мразя живота си.

– Тъкмо това имах предвид – каза той нежно.

Сериозно, човек само малко да стъпи накриво, като например да подпали нечия коса, и изведнъж баща ми изпитва необходимост да ме подлага на някаква извратена форма на родителска терапия.

– Просто... в предишното училище... не беше... – той замлъкна.

– Любимката на цялото училище?

– Нямаше да кажа това – възрази татко и се плъосна обратно в креслото, където обикновено прекарваше неделните следобеди с чаша ирландско уиски в ръка. – Не беше... свикнала. Искам да съм сигурен, че в новото училище ще си по-уверена в себе си.

Наложи се да сменя училището, когато миналата година се преместихме в Лондон, защото татко се бе прочул като журналист и трябваше да е поблизо до всички възможни събития. Колкото и да е странно, стана известен след като написа ужасно скучна книга за танковете, използвани през войната, или нещо подобно, която бе приета много добре.

Книгата е посветена на мен, но не съм я чела, а това много го тормози. Ако питате мен, би трябвало аз да се обидя. Да, татко, всяко момиче си мечтае да му посветят книга за ТАНКОВЕ.

Колкото и да е невероятно, сериозната книга за танкове говеде го сериозни интервюта с известни личности, а те всички явно живеят в Лондон, или поне често идват тук. Всичко това значи, че татко си стои въкъци много повече отпреди, което е хубаво, макар че понякога ходи на разни партита със знаменитости. Знаменитостите го харесват, защото пише глъци, бляскави статии за тях в сериозни списания, вместо кратки репортажи за това кой бил видян с потни петна на подмишниците в някоя незабележима колонка в жълт вестник.

Мисля, че се чувстваше госта виновен, загето ме накара да се преместим, но аз нямах нищо против. Нямах приятели в старото училище и въпреки че ми беше малко нервно как Куче ще свикне с живота в Лондон, той набързо се сприятели с померанеца Хамши, който живее малко по-наголу на нашата улица.

– Благодаря, татко. Оценявам загрижеността ти. Но наистина спри да се притесняваш.

Той възсъхна, понеже му стана ясно, че няма да споделя с него и канка от тийнейджърските страховете, които очакваше да му изляе.

– Добре. Е, внимавай в бъдеще в часовете по химия, съгласна ли си?

– Ако изобщо някога отново ме пуснат да вляза

В лаборатория, да, ще внимавам. Никакви бунзенови горелки.

– Няма да те наказвам да си стоиш вкъщи. Ти бездруго никъде не излизаш.

– Супер, поговорихме си. Благодаря, татко.

Той повдигна разтревожен вежди за последен път, най-накрая стана от стола и излезе. Аз издишах, а Куче, предателят, тръгна след него да види дали пък няма да му излезе късметът и татко да свие към кухнята.

За нещастие на Куче, татко се качи в стаята си да се приготви за голямата си среща довечера. Напоследък излиза с някаква нова звезда, с която все още не ме е запознал. Не че се засягам.

Обикновено не изкарва гостатъчно дълго с гажетата си, че да се налага да ни запознава. Общо взето, когато звънне телефонът и вдигна аз, чувам някой женски глас да казва: „О, здрасти, сладурче, Ник там ли е?“, а той ожесточено жестикулира в смисъл „Няма ме“, докато аз обяснявам, че е заминал за Словения, за да открие себе си. Обичам да разнообразявам извиненията и като ме обхване вдъхновението, измислям неща като например, че демонстрира новата си линия бански в Бейрут или че е в Перу и тренира за шерпа.

Понякога обаче е рисковано, защото, ако ме чуе какво говоря, започва да ме замерва с разни неща.

С тази, новата, излиза вече от няколко месеца. Общо взето, гнусна работа. Реши се, слага си афтьр-

шеиѝ и танцува – *танцува!* – из къщата. Сериозно, наложи се да звънна на мама и да ѝ кажа колко неудобно ме кара да се чувствам

Тя по това време беше в Индия, така че телефонът пращеше, но мисля, че успях да ѝ предам отвращението си от поведението му. Майка ми е журналист пътеписец, което значи, че през по-голямата част от времето я няма, но аз нямам нищо против. Понякога ме водят на невероятни места, а когато си е в Англия и не сме се виждали дълго, убоа да поживее при нас.

Мама и татко никога не са се женили, даже не са имали дълга връзка. Срецинали се, когато и двамата били младши репортери, и, по глумите на татко, „Ребека веднага се влюби в мен“. По глумите на мама самата тя е била „или много пияна, миличко, или болна от някаква тропическа зараза, която предизвиква халюцинации“. Както и да е, резултатът съм била аз, а те, за щастие, си останали много добри приятели, което госта улеснява нещата.

Когато бях по-малка, все се надявах, че ще се съберат отново – като във филма „Капан за родители“ или нещо такова, но сега си давам сметка, че нещата са по-добре така, както са. Мама казва, че няма начин да се съберат, защото баща ми има прекалено категорични виждания за това и оново и когато киха, ѝ изкарва акъла. Баща ми казва, че няма начин да се съберат, защото майка ми никога не ми е чинише и веднъж се подиграла на шапката на Джон Уейн

В някакъв филм. Според мен е така, защото са прекалено добри приятели, но какво да се прави, не бива да разваляме илюзиите на възрастните.

– Ами, изглежда, е влюбен, миличко – засмя се мама по телефона, докато ѝ обяснявах изпълнението на татко. – Бъди мила с него.

Не съм сигурна дали ме посъветва още нещо, защото, докато говореше, около нея беше много шумно и, мисля, че чух как някой се опитва да продава зеле за гвайсет рупии кило. Индия май е доста шумно място.

Докато баща ми се оправяше в спалнята си, реши да ме гари с още една порция родителстване.

– Не искам проблеми тази вечер. Ще си стоиш вкъщи и ще се гържиш прилично – нареде.

Сметнах този коментар за непредизвикан с нищо поради факта, че се гържи прилично през повечето време. Едва ли някой би ме нарекъл проблемна и освен това никога не ме канят на купони, така че наистина не разбирах за какво толкова се впряга.

Последният случай, за който може да се каже, че не бях образец на добро поведение, беше, когато той организира парти за новата ни къща, след като гойдохме в Лондон. Нахлу един куп народ, миришец на скъпи парфюми и с бутилки шардоне в ръце. Аз трябваше да им взимам връхните грехи, да обхождам хола с хапки на поднос и да ги слушам как разправят на татко колко съм очарователна, без изобщо да ми обръщат внимание, докато си взимат минибруске-

ми от погноса.

Както и да е, имаше и един актьор тогава, когото чух да казва, че не разбира защо Ник гържи това *Куче*, което само точи лиги навсякъде и най-вероятно, като го гледа човек, не е чиста порода. Без да искам, оставих Куче да му надгъвче шапката.

Това татко не ме накара да седнем да си поговорим за това как трябва да уважавам по-възрастните от мен и прочие, но на следващия ден около пет милиарда часа ми говори за разликата между изстребителите и бомбардировачите по време на войната.

Не съм сигурна дали го беше замислил като наказание, но аз определено така го почувствах.

– Просто ще си седя и ще гледам филми с Куче. Прояви малко доверие, татко.

– Без Вампирски филми, нали? – той изпръхтя, доволен от „шегата“ си.

Това не само че не беше смешно, но беше и агски нечестно, като се има предвид, че точно той беше човекът, който миналата седмица препоръча тъпия филм за гетето Вампир, което убива хора, на четиринайсетгодишната си гъщеря сама в къщата, само с един лабрадор за компания.

Куче не е точно пазач и не би могъл да ме защити. Страхува се от лъжици за салатата, за бога. Всеки път, когато извадим голямата гървена лъжица за салатата, той започва да обикаля в кръг като побъркан и се сценва да лае от страх. Какво ще направи, ако в къщата влезе Вампир? Онази вечер се наложи да

звънна на татко и да го изкарам от срещата му, за да гоїде и да провери къщата за Вампири.

– Кога ще се запозная с новата ти приятелка? – попитах, без да обръщам внимание на коментара за Вампирския филм, в опит да сменя темата.

– Скоро – каза той занесено, влизайки в стаята. – Тя умира да се запознаете.

– Не се и съмнявам.

Татко се огледа за последен път в огледалото в антрето.

– Не съм зле за старец, а? Сигурно мога да мина за трийсетинагодишен.

– Даї по-леко, гядка. Никої, който говори за Ерик Клептън така страстно като теб, не може да мине за по-млад от четирийсет.

– Стига толкова коментари.

Той се нагвеси наг мен.

– Ще се справиш ли? Без пожари?

– Без пожари. Без Вампири.

– Обади се, ако ти трябва.

Той ми разроши косата и ми отправи гълъг, сериозен поглед, сякаш се опитваше да разчете изражението ми.

– Ана... – поколеба се. – Ти... тук в Лондон ти харесва, нали?

– Да?

– И... ами... Прекарай си приятно. Чао, Куче.

Когато вратата се затвори, изпитах ясното усещане, че баща ми премълчава нещо.

За авторката

Книгата „Аз съм знаменитост“ е дебют на Кейти Бърчъл. Освен като писател, тя работи и като асистент-редактор в списание „Кънтри Лајф“. През 2011 година Кейти спечели наградата за най-обещаващ млаг комедиен автор на театралния фестивал 24/7 за извънредно сериозната си пиеса за маймуна нинджа на официална вечеря. Трите ѝ лабрагора са любовта на живота ѝ, а иначе страда от лека маня по Джейн Остин и се нагява някой ген да се събуди като елф от „Властелинът на пръстените“. В момента живее в Брикстън с (очевидно) много по-забавен и як съквартирант.

Последвайте я в Твитър на @KatyBirchall